

DOI 10.31651/2524-2660-2020-3-87-93
ORCID 0000-0002-3059-3770

МОЛЬДЕРФ Тетяна Михайлівна,

аспірантка кафедри мистецьких дисциплін і методик навчання,
Університет Григорія Сковороди в Переяславі
e-mail: molderf.t.m@gmail.com

УДК 377.018.8 : 784-051(045)

АКАДЕМІЧНА ВОКАЛЬНО-ВИКОНАВСЬКА КУЛЬТУРА СТУДЕНТІВ МУЗИЧНИХ КОЛЕДЖІВ: ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ

Схарактеризовано загальнонауковий зміст поняття академічної вокально-виконавської культури студентів музичних коледжів. Доведено, що формування поняття академічної вокально-виконавської культури є складним процесом, для усвідомлення якого необхідне з'ясувати зміст понять вокальної культури, виконавської культури, вокально-виконавської культури, культури власного вокального виконання, академізму. Доведено, що формування поняття академічної вокально-виконавської культури відбувається в зоні взаємодії кількох понятійних локусів. На основі кількох визначень з'ясовано, що еталонність академічності є органічним чинником вокальної культури особистості. Спрямованість виконавської, вокально-виконавської діяльності до найвищого прояву майстерності, відзначена на прикладі ряду визначень, кореспондує з еталонністю академічності, надає цьому різновиду вокальної підго-

товки найвищого художньо-естетичного сенсу. Академічна вокально-виконавська культура історично стає виразником системи суворих правил, регламентованих виконавських прийомів, які пройшли випробовування часом і були доведені до рівня художньо-виконавської традиції. Академічна вокально-виконавська культура є складовою мистецтва прекрасного співу, але й водночас – дуже складною системою вдосконалення, починаючи від вибудовування звуку в особистій манері виконання, оволодіння якою передбачає засвоєння великої кількості методичних узагальнень.

На основі аналізу міждисциплінарних наукових джерел розкрито сутність феномену академічної вокально-виконавської культури та запропоновано авторську інтерпретацію його змісту. Академічну вокально-виконавську культуру студентів музичних коледжів визначено як цілісну фахову якість, яка інтегрує здат-

ність студентів музичних коледжів до майстерного втілення художньо-образного змісту вокального твору на основі використання колексу еталонних етико-естетичних, вокально-виконавських, методико-педагогічних знань, умінь та навичок академічного співу.

Ключові слова: вокальна культура; виконавська культура; вокально-виконавська культура; культура власного вокального виконання; академізм; академічне вокальне мистецтво; академічна вокально-виконавська культура.

Постановка проблеми. Відомо, що межа ХХ – початку ХХІ століть характеризується новою моделлю сучасного суспільства, де освіта і мистецтво є не тільки відображенням дійсності, а й виразником особистостей в ній. Така настанова віддзеркалена й у сучасних тенденціях розвитку мистецької освіти, яка потребує глибоких перетворень у змісті навчання майбутніх фахівців, набутті ними конкурентоздатності на ринку праці. Зміст професійної підготовки студентів музичних коледжів невід'ємно пов'язаний з віковими традиціями європейської вокально-академічної традиції. Однак у сучасній вітчизняній культурі та наукознавстві відбуваються складні суперечливі процеси, які в різній мірі охоплюють як власне феномен академічного вокального мистецтва, так і спроби його наукового визначення, що продукують до галузі мистецької педагогіки. Загальнокультурні тенденції сучасності призводять до змішування жанрів, видів, форм і стилів вокального мистецтва, стиранню кордонів між мистецтвом масовим та елітарним, до відходу від класичних норм і зміни засобів музичної виразності. Формування академічної вокально-виконавської культури в процесі професійної підготовки студентів музичних коледжів є складним процесом, для усвідомлення якого необхідно з'ясувати зміст поняття академічної вокально-виконавської культури, виявити його загальнонауковий зміст, що виникає на перехресті різних сфер наукового пізнання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Виявлення дефінітивного ряду базових понять з проблеми професійної підготовки студентів-вокалістів музичних коледжів, дотичних до теми нашої розвідки, спонукає нас звернутися, передусім, до досвіду музичної педагогіки та мистецтвознавства. Проблема вокальної підготовки майбутніх вчителів музичного мистецтва у різних аспектах вирішувалась Л. Василевською-Скупою (формування комунікативних умінь в процесі фахової вокально-хорової підготовки), Л. Василенко (взаємодія вокального і методичного компонентів), Ю. Грищенко (розвиток професійної вокальної освіти в Україні кінця ХХ – початку

ХХІ ст.), Н. Тарарак (міжпредметні зв'язки вокально-хорових дисциплін у фаховій підготовці), Л. Тоцькою (методичні засади удосконалення вокальної підготовки), Цзінь Нань (методичні засади вокального навчання студентів з КНР у системі музично-педагогічної освіти України) та ін. Інтерес викликають розвідки, присвячені професійній підготовці студентів музичних училищ, коледжів та вузів мистецтв (О. Івушкіна, Ю. Лисюк, О. Піхтар, Д. Слободніченко, О. Шевченко та ін.). До питання академічної музичної спадщини звертались дослідники В. Антонюк, Н. Жайворонко, Н. Кашкадамова, М. Кононова, І. Трифонова та ін. Ці та інші дослідження є дотичними до вирішення проблеми академічної вокально-виконавської культури студентів музичних коледжів, однак, конкретизації змісту та визначення поняття академічної вокально-виконавської культури авторами не здійснено.

Мета статті полягає в уточненні поняття «академізм» та його дефініцій; обґрунтуванні принципів, змістовності та духовної сутності академічного вокального мистецтва, виявленні основних параметрів академічної вокально-виконавської культури з метою подальшого впровадження означеного поняття до змісту професійної підготовки студентів музичних коледжів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Аналіз масиву наукових досліджень свідчить, що формування поняття академічної вокально-виконавської культури відбувається в зоні взаємодії кількох понятійних локусів. Достатньо ґрунтовно розроблене поняття *вокальної культури* та її аспекти. Зокрема, Л. Гавриленко [1], Вей Лімін [2], Т. Осадча [3], Пан На [4], О. Чурікова-Кушнір [5] та ін. наголошують на цілісності, інтегрованості, комплексному характері цього феномену.

Т. Осадча інтерпретує вокальну культуру як складову системи професійної культури, комплекс спеціалізованих знань та досвіду реалізації цих знань у професійній діяльності особистості. Для задуму нашої розвідки важливе дихотомічне тлумачення вокальної культури як вокально-виконавської майстерності та педагогічної культури високого рівня. Основним критерієм вокально-виконавської майстерності авторка виводить сформованість навичок співу у зв'язку з еталонном академічного вокального звучання [3, с. 80]. Ця настанова врахована дослідницею при конструюванні власного визначення вокальної культури майбутнього вчителя музики як інтегративної якості особистості, «яка включає ціннісне ставлення до спадщини людства в галузі різних видів вокальної діяльності, компе-

тентність у сфері вокальної педагогіки, рівень власної вокально-виконавської майстерності, а також творчої активності у вокально-педагогічній діяльності» [3, с. 81].

Близьким за змістом до поданого є визначення феномену вокальної культури майбутніх учителів музики Пан На як інтегрованої якісної характеристики, міри досягнення вокальної світової спадщини, найвищого рівня володіння вокальним виконавством у поєднанні з етико-естетичними засадами вокального виконавства та професійною методичною компетентністю у вокальній роботі з дітьми у використанні вокального мистецтва та формуванні їх музичної культури» [4, с. 89-90].

Здійснюючи формування вокальної культури у студентів інститутів мистецтв на засадах художньо-мистецьких традицій, Вей Лімін детально характеризує якісні характеристики вокальної майстерності, які є важливими в усвідомленні змісту академічної манери співу, зокрема: здатність до втілення художньо образного змісту вокального твору шляхом використання сукупності вокально-хорових навичок (точна інтонація під час передачі вокальної мелодії; точна атака звуку – м'яка чи тверда відповідно до характеру виконуваного твору; правильне дихання з використанням нижньоребернодіафрагмального; кантилена, артикуляція; точність передачі ритмічного рисунка, темпу, врахування під час виконання вказівок автора; вільне та природне звукоутворення відповідно до узгодженої роботи голосового апарату; правильне фразування; емоційність та музикальність виконання; тембральне забарвлення звуку; відчуття стилю виконуваного твору; художньо-виконавською культурою [2, с. 160].

Отже, як помітно з наведеної серії визначень, еталонність академічності є органічним чинником вокальної культури особистості.

Зазначимо, що аспекти вивчення вокальної культури особистості, сьогодні опрацьовані науковцями, є важливими для розбудови понятійного каркасу нашого дослідження. Серед них: теоретико-методичні основи формування вокально-звукової культури (Т. Ткаченко [6]), професійний менталітет майбутніх вокалістів (О. Оганезова-Григоренко [7]), вокально-інтонаційна культура у процесі роботи над музичним образом (О. Чурікова-Кушнір [5]), вокально-слухові навички (О. Маруфенко [8]), вокально-сценічна майстерність (Ван Лей [9]), методика розвитку співацького голосу (О. Прядко [10]) та ін.

Конкретизує феномен вокальної культури споріднене поняття *виконавської культури*, яке також достатньо широко розро-

роблене науковцями, зокрема, через такі дефініції як «музично-виконавська діяльність», «вокально-виконавська діяльність» та відповідні аспекти вивчення. Формуванню досвіду музично-виконавської діяльності у студентів вузів культури присвячено увагу О. Хлебнікової [11], вокально-виконавської надійності – О. Матвєєвої [12], художньо-образного мислення студентів у процесі вокального навчання – А. Ткачук [13], вокально-хорової майстерності – А. Лабінцевої [14], що, в цілому, деталізує складний феномен вокальної культури у її виконавській площині. Спрямованість виконавської, вокально-виконавської діяльності до найвищого прояву майстерності кореспондує із заявленою раніше еталонністю академічності, надає цьому різновиду вокальної підготовки найвищого художньо-естетичного сенсу.

Визначаючи *вокально-виконавську культуру* особистості, Ван Цзяншу артикулює її як здатність до творчого високопрофесійного втілення художньо-образного змісту музичного твору шляхом ефективного використання комплексу науково-методичних та вокально-виконавських знань, умінь та навичок; взаємодію мотиваційно-регулятивного, когнітивно-комунікативного, творчо-діяльнісного складників феномену [15, с. 17]. Власне визначення вокально-виконавської культури вчителя пропонує Н. Нургаянова, звертаючи увагу на формуванні естетичного смаку в учнів, можливість вчителя, в разі володіння ним якісної вокально-виконавською культурою, позитивно впливати на неформованість музично-естетичного смаку підлітків, компенсувати дефіцит високоякісних зразків вокально-виконавської культури в ЗМІ [16].

Вважаємо за потрібне висвітлити інтерес науковців і до категорії «*культура власного вокального виконання*», що передбачає, у руханні до еталону академічності, вміння студентів-вокалістів ефективно добирати вокальні твори до виконавської програми з урахуванням індивідуальних співацьких здібностей і орієнтації на слухачку аудиторію; володіння образною палітрою музичних творів; опанування навичками академічного співу; технічну витривалість голосового апарату; культуру концертно-виконавської поведінки [17, с. 139].

Розглядаючи зміст поняття *академічної вокально-виконавської культури*, важливо зупинитись на філософсько-естетичній сутності академічного мистецтва. Вона має свої джерела в академізмі, що втілювався у філософській школі Платона як домінанта критеріїв якості, майстерності, а для пода-

льших епох – став абсолютим у високій мистецькій професійності. Відомі платонівські концепти «ідеал», «зразок», «образ», «форма» є ідентичними зі змістом академічного мистецтва й коментуються філософом як ідеальне, зразкове, обране, довершене. Тлумачення терміну «академізм» виражається в конкретизації ключових понять «академічний», «академічність», «академічна манера співу», що походять від поняття академії [18]. Таким прикладом в історії мистецтва була його систематизація як закріплення суворих правил, канонів, традицій, стилів та жанрів. З плінністю часу академічне вокальне мистецтво вбирало, абсолютизувало, доводило до досконалості нові виконавські прийоми, доповнювало їх новими трактовками та інтерпретаціями. Академічна вокально-виконавська культура історично стає виразником системи суворих правил, регламентованих виконавських прийомів, які пройшли випробовування часом і були доведені до рівня художньо-виконавської традиції.

Починаючи від XVI – XIX ст., професійний спів кваліфікується у наукових дослідженнях музикантів-теоретиків як мистецтво академічного спрямування. Важливим кроком до кристалізації досконалого співу, як певної норми ідеалів і принципів, стала вокальна реформа Жильбера-Луї Дюпре (1806–1896 р.) та його прихильників Е. Тамберліка, Дж. Маріо ді Кандіа, Фр. Таманьо. Їхній внесок до кристалізації поняття «академічний» можна виокремити у ставленні до використання обов'язкових прийомів співу, що існує й донині (*voixsombree*) як грудні "прикриті" звуки при співі тенорами високого регістру. З тих часів превалує спів округлений і прикритий з грудним регістром. Цей прийом дійшов до певної канонізації, супроводжувався значним розширенням діапазону голосу співака, його обсягу і потужності, що стало знаком академізму як будь-якої канонізації, звернення до непорушної норми ідеалів і принципів мистецтва минулого. Отже, головним принципом академічного мистецтва вважається його канонізація і непорушність.

Ментальність академізму з його спрямованістю на збереження традицій, суворе резервування правил тільки підкреслює накопичення законів краси, логіки й неперевершеності в академічному мистецтві. Як приклад, назвемо збереження традицій вокальної школи *bel canto* з точки зору академічності, на фундаменті якої розвивається мова класичного мистецтва сольного співу як системи організації звуку, виконавських норм і правил. Школа *bel*

canto надала своїм adeptам фантастичної виконавської волі, а її основоположні вокальні правила стали фундаментальними в мистецтві високого академічного співу. Європейські традиції «прекрасного співу» і понині виявляються головним фактором, що конструюють і упорядковують всю співочу культуру.

Академічна вокально-виконавська культура є складовою мистецтва прекрасного співу, але й водночас – дуже складною системою вдосконалення, починаючи від вибудовування звуку в особистій манері виконання, оволодіння якою передбачає засвоєння великої кількості методичних узагальнень. Зазвичай налаштування академічного тону й манери співу є справою кропіткою та довготривалою.

Фокусом дослідження І. Трифонові [19] є академічний спів, який найбільш повно і глибоко виражає людську сутність. Його критеріями, на думку дослідниці, виступають: знання основ мови музики, еталону співочого тону та еталону естетичної традиції європейської академічної вокальної культури, що визнається найбільш досконалим. Авторка підкреслює, що еталон вокального мистецтва стає критерієм відбору засобів виразності, як необхідної умови автентичності переживань виконавця і адекватності сприйняття слухачем, та позиціонує жорсткість й чіткість критеріїв академічного співу з відповідністю до стилю, жанру і форми твору [19, с. 6]. Тож, в роботі знайдені підтвердження головного принципу суто академічного мистецтва – його канонізації і непорушності.

Сьогодні надзвичайно зросли вимоги до освіченості академічного співака, його позиції у житті, вмінні подати свою виконавську культуру як необхідну цінність і моральну значимість, що повинно враховуватись у процесі професійної підготовки студентів музичних коледжів, відповідної трансформації змісту професійно орієнтованих дисциплін та методів навчання.

Вокально-виконавська культура є якісно вираженою вершиною навчально-педагогічного процесу, що корелює з позицією Н. Гребенюк [20]. Науковець підкреслює діалогічну сутність вокального навчання (діалог виконавства та педагогіки), в процесі якого формується особистість. У роботі виділено основні риси вокально-виконавської творчості співака, як-от: творчий акт виконавця як суб'єктивний процес; творче зображення об'єкта; включення його до різноманітних музично-вокальних побудов і системи музично-вокальних образів; подання об'єктів реальності вже творчо інтерпретованими у своїй свідомості [20, с. 7]. Тож, співак-виконавець набуває

статусу постаті митця, а його виконання стає творчим процесом, де кожен новий твір набуває особливої вокально-художньої, естетичної цінності.

Процес становлення інтерпретатора вокального твору починається задовго до виходу на велику сцену. Професійна підготовка співака, ґрунтуючись на школі, традиціях, спадкоємності, виховують митця, здатного не копіювати, а самостійно мислити, знаходити логічні обґрунтування, грамотно використовувати таємниці вокальної майстерності в мистецтві інтерпретації, з делікатністю ставитись до твору, слухача, композиторських задумів та своїх почуттів.

Виконавська інтерпретація ґрунтується на науковому знанні в галузях педагогіки, методики, логіки, психології, де художній образ інтерпретації безпосередньо залежить від загальних психологічних якостей співака: інтелекту, темпераменту, емоційної чуйності на музику, волі, виконавської витримки, концентрації уваги, музичної пам'яті, здатності контролювати свої страхи та зайві емоції.

З нашими міркуваннями щодо необхідності академізації вокально-виконавської культури студентів музичних коледжів корелюють ідеї дослідження Ю. Сетдікової [21], яка викладає проблему вокально-виконавської творчості в контексті парадигм мистецтва, стилевих тенденцій сучасного вокального виконавства та творчої взаємодії у соціокультурній системі «композитор – виконавець – слухач». Вирішуючи завдання презентації естетичної сутності вокально-виконавської творчості в історичній динаміці на основі ретроспективи створення художнього образу вокальними засобами, авторка стверджує, що, професійний класичний спів європейського типу за звукоутворенням є оперним і камерним [21, с. 5]. Ми вважаємо, що класичний спів в цілому заснований на академічному звукоутворювальному фундаменті не тільки в оперній та камерній культурах співу, а і в літургічному піснеспіві, барочному *bel canto*, і навіть в опереті й джазі. Отже, канонізація жанру, епохи, образу, характеру тощо спонукають виконавця включити до вокально-методичної роботи і манери співу ознаки академічності, що позитивно впливатиме на якість професійної підготовки співака-вокаліста. Невипадково оперний артист може виглядати блискуче як в ампула камерного виконавця, так і ролі літургійного співака.

Дискутивною є позиція Ю. Сетдікової про домінування у вокальному творі музики над словом, яке інтерпретується авторкою як допоміжний виразний засіб і при-

йом [21, с. 6]. Ми вважаємо, що усвідомлення та імплементація до опрацювання площини взаємодії слова та музики у підготовці твору до виконання є важливою ознакою академізації. Так, оперний співак і педагог С. Сквірський підкреслював, що, девізом шаляпінського виконавства завжди була настанова «дієсловом палити серця людей», але дієсловом до того ж ще й високохудожньо-вокальним, що є найважливішим із засобів виразності вокаліста; «тільки відчутим словом, яке може серйозно впливати на розум, серця і душі людей» [22, с. 636]. Слухач не повинен прислухатись до поетичного тексту, ані в камерному, ані в оперному виконавстві та сприймати сенс тільки за знайомими мотивами. Тож, у вокальному мистецтві слово також належить паритетна роль, а її опрацювання студентами музичних коледжів є ознакою академізації вокальної підготовки.

Важливими для розробки проблеми вокально-виконавської культури студентів музичних коледжів є результати дослідження М. Конової [23], де розроблюються категорії «ідеальне», «еталонне» в контексті розвитку музично-виконавського мистецтва. Науковець надає категоріального статусу ідеальному та еталонному і пов'язує ці категорії з розвитком музичних стилів, жанрів, виконавських шкіл та концепцій індивідуальної виконавської стратегії в мистецтві, що надзвичайно важливо для підсилення процесу академізації у професійній підготовці майбутніх вокалістів-виконавців та педагогів. Авторка стурбована станом сучасної музичної культури, де наявним є тотальне змішування жанрів, стилів, виконавських прийомів, тенденцій децентралізації класичних підвалів у виконавському мистецтві [23, с. 4], що необхідно враховувати при посиленні мотиваційної, когнітивної та праксеологічної складових професійної підготовки студентів музичних коледжів у процесі формування академічної вокально-виконавської культури.

Висновки і перспективи подальших розвідок. На основі аналізу міждисциплінарних наукових джерел нами розкрито сутність феномену академічної вокально-виконавської культури та запропоновано авторську інтерпретацію його змісту. *Академічну вокально-виконавську культуру студентів музичних коледжів* визначено як цілісну фахову якість, яка інтегрує здатність студентів музичних коледжів до майстерного втілення художньо-образного змісту вокального твору на основі використання комплексу еталонних етико-естетичних, вокально-виконавських, методико-педагогічних знань, умінь та навичок академічного співу.

У подальшому актуальним стає компонентно-структурний аналіз академічної вокально-виконавської культури студентів музичних коледжів, висвітлення педагогічних умов та методів, що складають центральну ланку такої системи.

Список бібліографічних посилань

1. Гавриленко Л.М. Методика формування основ вокальної культури молодших школярів у школах мистецтв: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.02. Київ: Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова, 2010. 22 с.
2. Вей Лімін. Формування вокальної культури у студентів інститутів мистецтв на засадах художньо-мистецьких традицій. *Молодь і ринок*, 2011. № 10(81). С. 159–162.
3. Осадча Т.В., Бацанюк, Н.В. Артистизм як фахова якість майбутнього вчителя музики. *Наука і освіта*. 2015. № 2. С. 79–83.
4. Пан На. Методика роботи над виконавською інтерпретацією музичних творів у процесі вокальної підготовки педагогів-музикантів України та Китаю: дис. ... канд. пед. наук: 13.00.02. Київ: Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова, 2013. 200 с.
5. Чурікова-Кушнір О.Д. Виховання вокально-інтонаційної культури молодших школярів у процесі роботи над музичним образом: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.01. Луганськ: Луганський державний педагогічний університет імені Тараса Шевченка, 2002. 20 с.
6. Ткаченко Т.В. теоретико-методичні основи формування вокально-звукової культури майбутнього вчителя музики у процесі професійної підготовки: автореф. дис. ... д-ра пед. наук: 13.00.04. Київ: Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова, 2010. 43 с.
7. Оганезова-Григоренко, О.В. Формування професійного менталітету майбутніх вокалістів у процесі фахової підготовки: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.04. Одеса: Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К.Д. Ушинського, 2009. 20 с.
8. Маруфенко О.В. Формування вокально-слухових навичок майбутнього вчителя музики: автореф. дис. ... канд. пед. наук. Київ: Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова, 2006.
9. Ван Лей. Компонентна структура вокально-сценічної майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва. *Наукові записки: Збірник наук. праць НПУ імені М.П. Драгоманова*, 2009. № 83. С. 65–71.
10. Прядко О.М. Методика розвитку співацького голосу у майбутніх педагогів-музикантів: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.02. Київ: Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова, 2009. 22 с.
11. Хлебнікова О.В. Формування досвіду музично-виконавської діяльності у студентів вузів культури: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.02. Київ: Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова, 2001. 22 с.
12. Матвєєва О.В. Методика формування вокально-виконавської надійності у майбутніх учителів музики: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.02. Київ: Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова, 2010. 20 с.
13. Ткачук А.О. Методика формування художньо-образного мислення студентів у процесі вокального навчання: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.02. Київ: Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова, 2010. 21 с.
14. Лабінцева Л.П. Формування вокально-хорової майстерності в процесі фахової підготовки майбутніх учителів музики: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.04. Луганськ: Луганський національний педагогічний університет імені Т. Шевченка, 2007. 20 с.
15. Ван Цзяньшу. Формування вокально-виконавської культури майбутніх учителів музики в процесі фахової підготовки: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.02. Київ: Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова, 2013. 20 с.
16. Нургаєнова Н.Х. Формирование вокально-исполнительской культуры будущего педагога-музыканта как педагогическая проблема. *Филология и культура. Вестник ТГПУ*, 2010. №3(21) URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/formirovanie-vokalno-ispolnitelskoy-kultury-buduschego-pedagoga-muzykanta-kak-pedagogicheskaya-problema> (дата звернення: 14.07.2020).
17. Василенко Л.М. Взаємодія вокального і методичного компонентів у процесі професійної підготовки майбутнього вчителя музики: дис. ... канд. пед. наук. Київ: Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова, 2003. 20 с.
18. Философский словарь. URL: https://gufo.me/dict/philosophy_dict?page=3&letter=%D0%B0 (дата звернення: 20.09.2019).
19. Трифонова И.А. Академическое вокальное искусство как социокультурный феномен: дисс. ... канд. филос. наук: 24.00.01. Тюмень: ФГБОУ ВПО «Тюменский государственный университет», 2011. 183 с.
20. Гребенюк Н.Є. Вокально-виконавська творчість: автореф. дис. ... д-ра мист-ва: 17.00.03. Київ: Національна музична академія України ім. П.І. Чайковського, 2000. 39 с.
21. Седикова Ю.Б. Эстетические аспекты вокально-исполнительского творчества: генезис и современные тенденции: дисс. ... канд. филос. наук: 09.00.04. Москва: Московский государственный университет культуры и искусств, 2006. 180 с.
22. Сквирский С.И. Настройка голоса. Київ: Випол, 2009. 688 с.
23. Кононова М.В. Идеальне та еталонне в системі категорій музично-виконавського мистецтва: автореф. дис. ... канд. мист-ва: 17.00.03. Київ: ІМФЕ ім. М.Т. Рильського НАН України, 2009. 21 с.

References

1. Gavrilenko, L.N. (2010). Methodology for the formation of the foundations of vocal culture of primary schoolchildren in art schools: Abstract of PhD Dissertation. Kyiv: National Pedagogical University named after M.P. Dragomanov [in Ukr.].
2. Wei, Liming. (2011). Formation of vocal culture among students of art institutes on the basis of artistic and creative traditions. *Youth and the market*, 10(81): 159–162 [in Ukr.].
3. Osadchaya, T.V., Batsanyuk, N.V. (2015). Artistry as a professional quality of a future music teacher. *Science and Education*, 2: 79–83 [in Ukr.].
4. Pan, Na. (2013). Methods of working on the performing interpretation of musical works in the process of vocal training of teachers-musicians of Ukraine and China: Theses of PhD Dissertation. Kiev: National Pedagogical University named after M.P. Dragomanov [in Ukr.].
5. Churikova-Kushnir, A.D. (2002). Education of vocal and intonation culture of younger schoolchildren in the process of working on a musical image: Abstract of PhD Dissertation. Lugansk: Luhansk National

- Pedagogical University named after Taras Shevchenko [in Ukr.].
6. Tkachenko, T.V. (2010). Theoretical and methodological foundations of the formation of vocal and sound culture of a future music teacher in the process of professional training: Abstract of Doctor Science Dissertation. Kiev: National Pedagogical University named after M.P. Dragomanov [in Ukr.].
  7. Oganezova-Grigorenko, A.V. (2009). Formation of the professional mentality of future vocalists in the process of professional training: Abstract of PhD Dissertation. Odessa: South Ukrainian National Pedagogical University named after KD Ushinsky [in Ukr.].
  8. Marufenko, A.V. (2006). Formation of vocal and auditory skills of a future music teacher: Abstract of PhD Dissertation. Kiev: National Pedagogical University named after M.P. Dragomanov [in Ukr.].
  9. Wang, Lei. (2009). Component structure of vocal and stage skills of future teachers of musical art. *Collection of scientific works of NPU named after M. P. Dragomanov, Scientific notes*, 83: 65–71 [in Ukr.].
  10. Pryadko, A. M. (2009). Methodology for the development of the singing voice in future music teachers: Abstract of PhD Dissertation. Kiev: National Pedagogical University named after M.P. Dragomanov [in Ukr.].
  11. Khlebnikova, O.V. (2001). Formation of the experience of musical and performing activities of students of cultural universities: Abstract of PhD Dissertation. Kiev: National Pedagogical University named after M.P. Dragomanov [in Ukr.].
  12. Matveeva, A.V. (2010). Methodology for the formation of vocal performance reliability in future music teachers: Abstract of PhD Dissertation. Kiev: National Pedagogical University named after M.P. Dragomanov [in Ukr.].
  13. Tkachuk, A.A. (2010). Methodology for the formation of artistic-figurative thinking of students in the process of vocal training Abstract of PhD Dissertation. Kiev: National Pedagogical University named after M.P. Dragomanov [in Ukr.].
  14. Labintseva, L.P. (2007). Formation of vocal and choral skills in the process of professional training of future music teachers Abstract of PhD Dissertation. Lugansk: Luhansk National Pedagogical University named after Taras Shevchenko [in Ukr.].
  15. Wang, Jianshu. (2013). Formation of vocal-performing culture of future music teachers in the process of professional training: Abstract of PhD Dissertation. Kiev: National Pedagogical University named after M.P. Dragomanov [in Ukr.].
  16. Nurgayanova, N.Kh. (2010). Formation of the vocal-performing culture of the future musician as a pedagogical problem. *TGSPU Bulletin, Philology and culture*. Retrieved 14/07/2020 from <https://cyberleninka.ru/article/n/formirovanie-vokalno-ispolnitelskoy-kultury-buduschego-edagoga-muzykanta-kak-pedagogicheskaya-problema>
  17. Vasilenko, L.N. (2003). Interaction of vocal and methodological components in the process of professional training of a future music teacher Abstract of PhD Dissertation. Kiev: National Pedagogical University named after M.P. Dragomanov [in Ukr.].
  18. Philosophical Dictionary. Retrieved from https://gufo.me/dict/philosophy_dict?page=3&letter=%D0%B0
  19. Trifonova, I.A. (2011). Academic vocal art as a socio-cultural phenomenon Abstract of PhD in Philosophy. Tyumen: Tyumen State University [in Rus.].
  20. Grebenyuk, N.E. (2000). Vocal and performing arts: Abstract of Doctor of Science Dissertation. Kiev: National Music Academy of Ukraine named after P. I. Tchaikovsky [in Ukr.].
  21. Setdikova, Yu.B. (2006). Aesthetic aspects of vocal performance: genesis and modern trends: Abstract of PhD Dissertation. Moscow: Moscow State University of Culture and Arts [in Rus.].
  22. Skvirsky, S. I. (2009). Voice tuning. Kiev: Vipol.
  23. Kononova, M.V. (2009). Ideal and standard in the system of categories of musical art: Abstract of PhD Dissertation. Kiev: Institute of art history, folklore and ethnology named after M. T. Ril'skiy National Academy of Sciences of [in Ukr.].

MOLDERF Tetyana,

Postgraduate student of Artistic Disciplines and Teaching Methods Department,
Hryhorii Skovoroda University in Pereiaslav

**ACADEMIC VOCAL-PERFORMING CULTURE OF STUDENTS OF MUSIC COLLEGES:
TO DEFINITION OF THE CONCEPT**

Summary. *Introduction. The article is devoted to the characteristics of the general scientific content of the concept of academic vocal-performing culture of students of music colleges. It is proved that the formation of the concept of academic vocal-performing culture is a complex process, to understand which it is necessary to clarify the meaning of the concepts of vocal culture, performing culture, vocal-performing culture, culture of own vocal performance, academism.*

Results. It is proved that the formation of the concept of academic vocal-performing culture takes place in the zone of interaction of several conceptual loci. Based on several definitions, it was found that the standard of academicity is an organic factor in the vocal culture of the individual. The orientation of performing, vocal-performing activity to the highest manifestation of skill, noted on the example of a number of definitions, corresponds to the standard of academicity, gives this kind of vocal training of the highest artistic and aesthetic meaning.

Originality. Academic vocal-performing culture has historically become an expression of a system of strict rules, regulated performing techniques, which have been tested over time and have been brought to the level of artistic-performing tradition. Academic vocal-performing culture is

a component of the art of beautiful singing, but at the same time it is a very complex system of improvement, starting from the construction of sound in a personal manner of performance, mastering which involves mastering a large number of methodological generalizations.

Conclusion. Based on the analysis of interdisciplinary scientific sources, the essence of the phenomenon of academic vocal-performing culture is revealed and the author's interpretation of its content is proposed. Academic vocal-performing culture of music college students is defined as a holistic professional quality that integrates the ability of music college students to masterfully embody the artistic and figurative content of a vocal work based on the use of a set of reference ethical-aesthetic, vocal-performing, methodological and pedagogical knowledge and skills of academic singing.

Keywords: *vocal culture; performing culture; vocal-performing culture; culture of own vocal performance; academism; academic vocal art and academic vocal-performing culture.*

Одержано редакцію 08.08.2020
Прийнято до публікації 22.08.2020